

толкова самосъзнателенъ, че постоянно да се самоосждашъ, трѣбва да знаешъ закона да минешъ въ свѣрхсъзнанието. Ако ти си направилъ една погрѣшка, нѣма какво да се спирашъ на нея. Ако онзи ученикъ, който свири на цигулката си, направи една погрѣшка, той нѣма да остави цигулката си, и да му потекатъ четири реда сълзи. Учителътъ ще каже: „Дръжъ цигулката си, поправи тона“. И съврѣменнитѣ християни все плачатъ, па и вие ще плачете, но Господъ казва: „Дръжъ цигулката и лжка, доста тия сълзи!“ Като свирите много, тогава плачете. И сега нѣкои казватъ: „Нека си поплачатъ“. — Хубаво, да плачатъ, но свири и плачи, не да оставишъ цигулката и да плачешъ, този плачъ не е на мѣсто. Ти нито вързвашъ, нито развързвашъ. Слѣдователно, въ съврѣменния свѣтъ женитѣ не бива да плачатъ. Азъ казахъ въ една своя бесѣда: жената не бива да плаче. Какъ? — Не бива да сложи цигулката си долу и да плаче. Не бива да казва: „Защо се азъ оженихъ за този мъжъ?“ Никой не те е вързалъ, ти сама се върза. Този мъжъ насила не те взе. Ами че ти обиколи свѣта, отъ България до Америка, зарадъ него. Колко писма любовни си му писала: „Безъ тебе не мога да живѣя“. И застави го да се ожени за тебе, а послѣ казвашъ: „Защо се оженихъ?“ Ти си се свързала и хубаво си направила, че си се свързала. Сега ще научишъ втория процесъ: разумно да се развържешъ. Връзване — какво е връзване? — Когато азъ турна прѣста си на цигулката, то е любовта, слѣдъ туй една малка пауза, прѣнасямъ единъ тонъ отъ една позиция въ друга, слѣдователно, мъдростта ще влѣзе да турне разлика между тоноветѣ, да ги разедини, да ги турне въ хармония. И тъй, Христосъ казва на своитѣ ученици: „Каквото вържете, вързано ще бѣде, и, каквото развържете, развързано ще бѣде“. Туй е единъ законъ. И пророцитѣ, каквото сж прѣдсказали за зло, то е станало; и, каквото сж прѣдсказали за добро, и то е станало. Сега, съврѣменнитѣ хора очакватъ своето спасение